Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Tử Chiến Ngoài Khơi

Tác giả: Người Thứ Tám

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Lời chú thích quan trọng của tác giả :

Như mọi lần, tác giả trân trọng nhắc lại với bạn đọc thân mến rằng, tuy dựa vào thực tế địa lý và thời sự, những nhân vật và tình tiết mà cuốn tiểu thuyết này chứa đựng, chỉ là sản phẩm của tưởng tượng. Mục đích duy nhất của người viết là mua vui cho bạn đọc, bởi vậy, nếu trong muôn một, có sự gần gặn hoặc trùng hợp với sự việc xảy ra ngoài đời, đó chỉ là ngẫu nhiên, ngoài ý muốn và trách nhiệm của tác giả.

NGƯỜI THỨ TÁM

I

Thần chết trên không trung

o-o-O-o-o

Trời mùa hè cao vút và xanh thẳm một màu chói lọi. Chiếc Caraven sơn trắng khổng lồ của công ty hàng không Pháp Air-France lướt nhẹ như tên giữa những lùm mây trắng xóa. Bộ phận hãm thanh của phi cơ tối tân đến nỗi 80 hành khách chỉ nghe một tiếng động nhẹ nhàng và thoải mái.

Trong phòng hoa tiêu, Vitô duỗi tay chân cho

khỏi mỏi, rồi đánh diêm châm thuốc lá. Đây là điếu Benson thứ nhất mà nhà phi hành giàu kinh nghiệm, quen thuộc với đường bay Hương Cảng-Mani, đặt lên môi từ khi con chim sắt đồ sộ cất cánh khỏi phi trường Kaitak, rộn rã ánh nắng và gió mát ngoài khơi thổi lại.

Vitô là môn đệ của thuốc lá Benson. Chàng hút nhiều thứ thuốc khác nhau, từ thuốc đen nhức đầu của Pháp đến thuốc vàng ngọt cổ họng của Mỹ, song chưa thấy thứ nào hút ngon, cuốn khéo và bao thuốc trình bày đẹp bằng Benson của Anh Quốc. Nhiều khi ngồi một mình Vitô thường mang gói thuốc màu vàng lộng lẫy ra ngắm, mường tượng đến một cô gái tóc vàng tha thướt nằm uỗn trên làn ga trắng toát.

Bỗng Vitô có cảm giác nặng nặng ở dạ dày. Lệ thường, ghé lại Hương Cảng, chàng ăn rất ít, vì bay cao 12 ngàn thước trong phòng phi hành được điều hòa áp lực, một bữa cơm thịnh soạn với vi cá, gạch cua, vịt nướng Tứ xuyên, heo sữa quay, kèm theo rượu mai quế lộ, sẽ làm bộ máy tiêu hóa bị đình trệ.

Vitô lim dim cặp mắt nhìn ra phía trước. Máy bay đang xuyên qua một đám mây trắng xóa như bông nõn, và Vitô tưởng như chiếc phi cơ phản lực đang treo lơ lửng giữa từng không bất ngát. Bâng khuâng như mê ngủ chàng cúi xuống đồng hồ tốc độ: nếu không có cây kim chỉ 800 cây số một giờ làm chứng, chàng có thể lầm là phi cơ đứng lì một chỗ, và lắc lư, lắc lư nhè nhẹ như một cái nôi khổng lồ.

Vitô lắc đầu một cái thật mạnh.

Chàng thừa biết nếu không chế ngự được thần kinh, trong khoảnh khắc tâm hồn chàng sẽ mê mẩn, và khi ấy ruột gan chàng bỗng nhiên đau xé, khác nào đâm bổ từ thượng tầng không khí xuống mặt đất 10 cây số phía dưới.

Sự mệt mỏi này là kết quả của một đêm trác táng trong các hộp đêm sa đọa ở Hồng kông. Đêm qua, chàng uống rượu như hũ chìm, và ôm cái eo nhỏ nhắn của cô gái Tàu hơ hớ nhảy luân vũ đến khi hai chân loạng choạng, chàng phải ngồi phịch xuống ghế. Cô gái Tàu xinh đẹp ngồi gọn trên đùi Vitô, đặt bàn tay của chàng lên bộ ngực vĩ đại và hở hang, miệng nũng nịu:

— Anh nghe tim em đập không? Gớm, nhảy nhiều quá, em hoa cả mắt!

Mánh khóe kéo tay đàn ông vào ngực để nghe tim đập đã quá cũ rích với chàng. Chẳng qua cô gái điếm đàng muốn Vitô khám phá bộ ngực kinh khủng của nàng để sẵn sàng tung ra một tờ bạc trăm đô la mới toanh.

Ngồi bên, phụ tá hoa tiêu người Trung hoa, Fuli, cười hỏi:

— Lại cô bé mặc áo vàng ở Wanchai phải không?

Wanchai là một trong nhiều khu giải trí ban đêm tại Cảng Thơm. Tuần lễ ba đêm Vitô được lưu lại hòn đảo thần tiên này, và ít đêm nào chàng không thức trắng với những tấm thân nguyên tử nõn nà. Nhân viên phi hành của chiếc

Caraven đã quen cô gái chuyên mặc áo sường sám màu vàng trong một hộp đêm lạ lùng ở Wanchai. Nàng chỉ trạc 14, 15 là cùng. Kể thạo đời ở Hương cảng thuật lại là gái đẹp ở đây chỉ hành nghề đến năm 17, 18 là hoàn lương. Bọn tú bà lành nghề đi sục những cô thôn nữ hơ hớ từ 13 tuổi trở lên, cho ăn mặc sang trọng và tập luyện thuần thục rồi đem bán cho giới đại phú, hoặc đưa vào vũ trường và thanh lâu.

Cô bé áo vàng được nhiều người ngưỡng mộ, song chỉ thích phi công nên Vitô được nàng chiếu cố một cách đặc biệt. Đành rằng Vitô tốn nhiều tiền, nhưng xét lại hai trăm đô la Hương cảng một đêm với một kho báu vô tiền khoáng hậu cũng không lấy gì làm đắt. Lui tới hộp đêm nhiều lần, Vitô quên không hỏi tên cô gái.

Vì nàng không cho chàng có thời giờ hỏi han nữa. Gặp chàng, nàng ôm nhảy như điên. Nhảy mệt, nàng đòi uống, đòi hôn. Đến khuya, nàng nũng nịu đòi về, và nàng chỉ trả tự do cho Vitô 15 phút trước khi máy bay cất cánh.

Nghe Fuli hỏi, Vitô lầm bầm :

— Ừ, mất sức quá. Từ nay phải chừa mới được.

Fuli suýt cười to lên. Không phải lần đầu Vitô hứa sẽ ngoan ngoãn như con cừu non. Nhiều lần vào phòng hoa tiêu, tứ chi rời rã, đôi mắt thâm quầng, cổ họng khô đắng, xương sống tê bại, Vitô thường hứa xin chừa đến già. Lần sau, chàng lại mò xuống xóm tìm cô gái bất hủ.

Vả lại, Vitô chỉ là con người, với sự thèm muốn muôn thuở, phương chi sự thèm muốn này phát xuất từ một thân thể cường tráng, đa tình chưa đến ba mươi, cái tuổi của tình yêu mê ly và thục mạng. Đặt chân xuống Cảng Thơm, thánh nhân cũng phải bồi hồi trước những nàng tiên kiều diễm thì sự mê say của chàng thanh niên Vitô đói khát tình yêu cần được tha thứ.

Cửa phòng hoa tiêu hé mở.

Pôlin bước vào, thân hình thon cứng của nàng nổi bật dưới bộ đồng phục chiêu đãi viên may khít, bằng nỉ màu nước biển. Cặp mắt mỏi mệt của Vitô đột nhiên sáng quắc, dán chặt vào ngực Pôlin. Mặt đỏ ửng, nàng hỏi :

— Sao phi cơ bị xóc thế anh ?

Fuli đáp, giọng bình thản :

— Ả, hôm nay trời hơi nhiều mây. Chỉ còn mấy phút nữa thôi.

Vitô cười thầm. Lúc rời Kaitak, đài kiểm soát đã báo tin dọc đường sẽ có nhiều mây xấu, và đề nghị chàng bay theo một hành lang khác. Tuy không gian rộng bao la, không được chia thành xa lộ có tên hẳn hòi như ở dưới đất, đối với người phi công vẫn phân ra làm nhiều đường bay riêng biệt, gọi là hành lang, mỗi hành lang mang một tên khác nhau, Vitô đã thuộc lòng, nhắm mắt lại lái cũng khó thể bay lạc.

Sau 6 năm ngược xuôi giữa vùng trời Hương cảng và Phi luật tân, chàng nhớ rõ từng đám mây, từng chiều gió, nên mỗi khi trèo lên máy bay,

hùng dũng trong bộ y phục phi hành gọn ghẽ bằng vải ni-lông màu da cam sặc sỡ, chàng thấy trong người khoan khoái như nằm dài trên ghế xích đu ngoài bãi biển.

Hơn ai hết, Pôlin đã biết chuyến bay này không xóc. Sở dĩ nàng hỏi Vitô chẳng qua đó là một cớ chính đáng để ra vào phòng lái, liếc nhìn ý trung nhân mà khỏi ngượng ngùng. Pôlin yêu chàng đã lâu. Nàng mới 21 tuổi, mở tóc bạch kim cắt ngắn, dán vào màng tang, làm tôn khuôn mặt trái soan, cái mũi như nặn và cái miệng xinh xắn của nàng.

Như mọi lần, nàng ghé miệng gần vai Vitô, hơi thở nong nóng của nàng thấm vào da thịt chàng :

— Anh dùng cà phê nữa nhé ?

Fuli xen vào :

— Trời, từ nãy đến giờ đã 5 tách cà phê đặc rồi. Cô định đầu độc anh ấy phải không ?

Nàng cười ròn tan :

— Khỏe như hai anh thì chết sao được.

Vitô đang vui đột nhiên sa sầm. Người yêu của chàng vừa gợi tới cái chết. Không hiểu sao phút này chàng lại sợ chết. Nếu sợ chết, chàng đã không chọn nghề hoa tiêu. Trong nhiều năm lăn lộn trên không trung mênh mang, đâm phi cơ phóng pháo xuống tàu Đức ở Đại tây dương, hay lái phản lực cơ thương mãi chở hàng vạn hành khách trên đường châu Á nhiều giông bão, chàng chưa hề gặp nạn. Ai cũng khen chàng là một trong các hoa tiêu giỏi nhất thế giới.

Lời nói vô tình của Pôlin làm chàng nhớ lại giấc mộng hãi hùng đêm qua trong khách sạn.

Đêm qua, trong một căn phòng sực nức mùi trầm, nhìn ra bãi biển lộng gió, Vitô ngủ vùi trên cánh tay mũm mĩm của cô gái áo vàng khả ái, và quyến rũ.

Đang đêm, chàng giật mình tỉnh dậy. Chàng nằm mơ thấy phi cơ của chàng bốc cháy như một cây đuốc khổng lồ, lảo đảo trong không trung đầy mây và gió rồi lao đầu xuống biển với tốc lực kinh khủng 800 cây số một giờ. Chiếc Caraven tối tân chìm xuống nước lạnh.

Vitô thét lên một tiếng dữ dội, bồ hôi ướt đầm. Thiếu nữ ôm chầm lấy chàng :

— Gì thế anh ?

Chàng hốt hoảng mở mắt :

— Anh sợ quá.

Nàng hỏi, giọng lo âu :

— Anh nằm mê phải không ?

— Phải.

Nàng thở phào ra :

— Tưởng gì, làm em mất hồn.

Chàng chống tay ngồi dậy, trên mặt vẫn còn vẻ phiền muộn khác thường :

— Anh có nói gì không ?

Nàng lau bồ hôi cho chàng :

— Em nghe không rõ. Em chỉ loáng thoáng nghe những tiếng như Mayday (I), SOS, cháy, cháy, trời ơi phi cơ Caraven...

(1) Mayday là danh từ riêng về phi hành, khi hoa tiêu kêu cứu. Cũng như tiếng SOS. (Save Our Souls-nghĩa là Cứu Linh hồn chúng tôi).

Giấc mơ hồi hôm lại ám ảnh tâm trí mỏi mệt của chàng. Chàng quay sang Pôlin :

— Anh xin em một ly cà phê nữa.

Pôlin nhìn vào giữa mặt chàng :

— Lạ quá, em thấy anh không được bình thường.

Fuli gạt đi :

— Vitô vẫn khỏe như voi. Cô vừa khen anh ấy khỏe xong, cô quên rồi sao ?

Vitô ngồi như pho tượng trước cần lái.

Không hiểu sao chàng lại bâng khuâng tưởng tới mẹ chàng đang sống lặng lẽ, an phận thủ thường ở một làng nhỏ dầy nho đen mọng nước ở miền Nam nước Pháp, dọc bãi biển xanh ngắt một màu, cũng xanh ngắt như mặt biển mà phi cơ của chàng đang bay phía trên. Chẳng may chàng lâm nạn, mẹ chàng sẽ được hưởng món tiền bảo hiểm nhân thọ năm chục ngàn đô la.

Mỗi khi nhớ đến 50.000 mỹ kim bảo hiểm của đứa con trai duy nhất, bà cụ lại òa lên khóc. Hồi Vitô còn nhỏ, mẹ chàng muốn chàng trở thành y sĩ, sống cuộc đời bình thản ở quê nhà. Song Vitô lại chọn nghề cưỡi mây lướt gió. Vitô thở dài nhè nhẹ.

Uống xong ly cà phê nóng hổi và đặc sịt của Pôlin, chàng khỏe dội lên.

Cảm giác trần trọc đã biến mất. Phía trước đám mây trắng nhầy nhụa chuyển sang màu hồng tươi tắn, mặt trời hiện ra chói lọi. Còn mười phút nữa, máy bay sẽ hạ xuống phi trường Mani. Vitô

sẽ rủ Pôlin ra bãi biển. Nửa đêm, chàng sẽ lái xe cho nàng lên Tagaytay, một nơi tắm biển thần tiên, cách Mani ba chục cây số.

Pôlin có thói quen cởi bỏ quần áo, nằm trần truồng trên cát trắng, mặc cho làn nước mát rợi mơn man da thịt, và ánh trăng tò mò chiếu xuống bộ ngực tròn trĩnh và căng cứng của nàng. Gần sáng, chàng sẽ dìu nàng vào căn nhà gỗ dưới rặng phi lao dọc bờ biển, bên trong có một cái giường nhỏ, cửa đóng kín mít.

Bỗng Vitô lạnh thấu xương sống.

Tiếng nói của Fuli run run trong máy phóng âm :

— Chết rồi.

Vitô hỏi dồn :

— Gì thế ?

— Đài kiểm soát cho biết một phi cơ quân sự bay lạc vào đường ta.

— Thế à ? Xa hay gần.

— Ba phút.

Vitô thở phào ra, như trút được gánh nặng. Cách ba phút, thì chưa đáng ngại.

Một tiếng nói quen thuộc từ dưới đất dội vào mũ nghe của Vitô :

— Alô, Caraven 5, chuyến bay 8, có thể hạ xuống 18.000 bộ được không ? (1)

(1) *thật ra, đài kiểm soát và phi công đã dùng danh từ riêng, nhưng tác giả muốn giản dị hóa. Xin đọc « Núi đá Tiên tri » đã xuất bản để biết những danh từ chuyên môn phi hành.*

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Vitô đáp :

— Đang xuống đây. Đã báo tin cho phi cơ lạ ấy chưa ?

Vẫn tiếng nói quen thuộc :

— Lạ quá, họ không trả lời.

Phi cơ rùng mình một cái, đoạn chúc mũi đâm xuống. Vitô đăm đăm nhìn những chiếc đồng hồ xanh đỏ trước mặt.

Lát nữa, đáp xuống sân xi măng, việc làm đầu tiên của chàng là tìm ra kỳ được anh chàng phi công vô kỷ luật kia để tặng cho một bài học về xử thế.

Nếu đài kiểm soát không báo kịp cho chàng, tính mạng gần một trăm hành khách — trong đó có nhiều nhân vật cao cấp — và chiếc phản lực cơ thương mãi đắt hàng chục triệu, sẽ tan ra thành mảnh vụn.

Máy bay đã xuống dưới mực cao 18.000 bộ. Vitô hỏi bên dưới :

— Alô, Caraven 5, chuyến bay 8, xuống đúng 18.000 bộ rồi, được chưa ?

Bên dưới vọng lên mồn một :

— Được rồi. Cám ơn các bạn.

Vitô rút mù soa ra lau trán. Khí lạnh trên thượng tầng không đủ ngăn những giọt bồ hôi chảy đầm đìa trên mặt chàng. Trong giây phút chàng có cảm giác như trẻ thêm mười tuổi. Chàng vui vẻ hát nhầm bài ca trữ tình Trung hoa mà cô bé áo vàng đĩ thõa ca cho chàng nghe đêm qua. Chàng nhớ lại cái giường kêu cọt kẹt, và làn da

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

trắng muốt của nàng. Nàng bật đèn sáng quắc, thản nhiên quay lại cho chàng ngắm. Nàng không thẹn gì cả. Nàng cho đó là một hãnh diện. Bằng chứng là tay Vitô run lên, máu chảy rần rần hai bên thái dương, mắt nổ đom đóm, và ôm chầm lấy tấm thân mời mọc.

Trong phòng hoa tiêu, bây giờ tay Vitô cũng run lên, máu chạy rần rần hai bên thái dương, mắt nổ đom đóm.

Song không phải vì thèm muốn.

Mà vì sợ hãi.

Chàng không thể lầm được. Kinh nghiệm của nhiều năm phi hành thức dậy rồn rập trong đầu chàng.

Như cái máy điện tử, chàng ôm ghì lấy cần lái. Tim chàng đập thình thịch.

Ngay trước mặt chàng, một đám đen kinh khủng, hiện thân cho sự Chết, đang hùng hổ phóng tới.

Vitô nghe tiếng kêu của phụ tá hoa tiêu Fuli :

— Trời đất ơi !

. . . . . .

. . . . . .

Trong thân phi cơ, quang cảnh vẫn yên tĩnh như không có việc gì xảy ra.

Riêng một điểm khác thường : ngọn đèn đỏ đã bật, yêu cầu đừng hút thuốc lá và hành khách buộc giây lưng vào bụng. Ngọn đèn được vặn lên khi Vitô trao đổi những lời đầu tiên với đài kiểm soát dưới đất. Hành khách đinh ninh chiếc Caraven

đã đến Mani. Họ không thể ngờ một tấn thảm kịch sắp sửa diễn ra...

Máy bay không thừa một ghế trống. Phần đông hành khách đều là người Phi luật tân đi đổi gió ở Hương Cảng về. Dưới sàn, trên đầu chỗ nào cũng có va li chứa đầy hàng hóa mua không phải trả thuế ở Cảng Thơm.

Thu hình trong góc, Cáclốt tỏ vẻ bực bội vì phải dịu điếu thuốc lá Mỹ hắn vừa đốt. Mùi vịt Bắc kinh ăn tại nhà hàng Princess Gardens còn thoang thoảng trên móng tay và miệng, khiến hắn cảm thấy sự cần thiết của một hơi thuốc Lucky thơm ngát và thoải mái.

Mặc dầu có chiêu đãi lễ phép mời hắn đưa thuốc lá cho nàng tắt, kèm theo nụ cười đồ quán siêu đình, hắn vẫn chưa hết giận. Bình sinh, hắn không thích loại đàn bà có cặp giò mảnh mai, và thuôn thuôn như cô gái người Âu này. Hắn ưa nhất những thiếu phụ đầy đặn và khoẻ mạnh.

Máy bay bỗng nhào xuống. Ruột hắn đau thắt lại. Nửa con vịt Bắc Kinh nhai ngấu nghiến với một chai sâm banh hảo hạng dường như muốn ói ra miệng. Cáclốt ôm lấy bụng, bồ hôi toát ra như tắm. Hắn buộc ra một tiếng rủa tục tĩu.

Biết thời tiết xấu như thế này, hắn chẳng la cà vào tiệm ăn tàu nữa. Đã lâu mới được đánh chén một bữa thỏa thích, Cáclốt quên bẵng là sắp lên phi cơ đi Mani. Từ bao năm nay, hắn là người rất ghét phi cơ.

Hai bên màng tang hắn đột nhiên đau nhức

một cách kỳ lạ. Nhiều mũi kim vô hình đâm mạnh vào đầu hắn. Cáclốt vốn không nhức đầu bao giờ. Thông thạo võ nghệ, say mê thể thao, tốt nghiệp ưu hạng trường huấn luyện đặc biệt của Nha V, GRU, Cáclốt nổi tiếng là con người không biết ốm trong hệ thống gián điệp Sô viết ở Đông Nam Á.

Sự đau nhức khác thường là kết quả của buổi thôi miên hắn trải qua đúng ba ngày trước tại thủ đô Mạc tư Khoa.

Cáclốt nhắm nghiền mắt, cố sống lại bằng tưởng tượng những giây phút nghiêm trọng trong gian phòng tối om, cách Công trường Đỏ, trung tâm của Mạc tư khoa, một quãng ngắn.

. . . Người ngồi sau cái bàn sắt đồ sộ, đầy ắp hồ sơ đeo lon Thiếu tá Hồng quân, và có cặp mắt tóe lửa.

Cáclốt chụm giày, cung kính :

— Kính chào thiếu tá Visenkô.

Thiếu tá Visenkô, ngước đầu lên, nhưng không nhìn Cáclốt, giọng thản nhiên :

— Đồng chí Fêrôvích phải không ? Tôi thành thật ngợi khen đồng chí.

Fêrôvích là nhân viên đặc trách giữa Nha V, tình báo GRU ở Mạc tư khoa, với các trú sứ ẩn tế (1) ở Châu Á. Công việc của hắn đều đặn như máy đồng hồ : từ Mạc tư Khoa, hắn bay sang Bắc

(1) Trú sứ là tổ chức gián điệp tại một quốc gia, một vùng ở hải ngoại. Tiếng Pháp là résidence, Anh, residence, Nga rezidentura. Trú sứ ẩn tế là trú sứ bí mật (illegal).

Kinh, đáp xe hỏa đến vùng sát Hương Cảng. Bằng phương tiện riêng, hắn ra vào Cảng Thơm như đi chợ. Tại đó, có sẵn một tổ chức lo liệu đầy đủ giấy tờ cần thiết.

Song lần này, hắn có cảm tưởng là công việc hoàn toàn thay đổi, không còn đều đặn như xưa nữa. Từ Hương Cảng, hắn được triệu gấp về Mạc tư Khoa và dẫn tới văn phòng thiếu tá Visenkô :

— Fêrôvích.

— Tuân lệnh.

— Đồng chí có khỏe không ?

— Thưa khỏe.

— Đã thăm cô bạn ở ngoại ô chưa ?

Cáclốt giật mình như chạm điện. Hắn không ngờ thiếu tá Visenkô đã phăng ra mối tình vụng trộm giữa hắn với một cô gái dễ thương ở vùng ngoại ô. Mỗi lần công tác về, hắn thường mua nước hoa thơm ngát biếu nàng, đổi lấy những đêm thần tiên trên giường, trong căn phòng có lò sưởi lách tách. Tuy nhiên, hắn không thể biết được nàng là nhân viên GRU, và nhiệm vụ thường ngày của nàng là sửa soạn giường nệm, cho thêm củi vào lò sưởi để mời đàn ông lạ tới ân ái.

Cáclốt đáp :

— Thưa chưa.

— Trước khi lên đường, tôi sẽ cho phép đồng chí ra ngoại ô thăm nàng.

Cáclốt liếm mép :

— Đa tạ thiếu tá.

Không để ý tới lời cảm ơn của thuộc viên, thiếu tá Visenkô nói một hơi :

— Tôi sắp giao cho đồng chí một công tác giao liên đặc biệt. Lần này, đồng chí sẽ đi Phi luật tân. Phi là một quốc gia mới độc lập, rất thân với đế quốc Mỹ. Phản gián của họ rất đắc lực, lơ mơ là mất mạng như chơi. Tôi tin là đồng chí làm được nên đã gọi về. Đây là một nhiệm vụ vô cùng quan hệ, phi đồng chí ít ai làm nổi. Đồng chí không dùng lộ trình thường lệ nữa. Chiều nay, đồng chí sang Đông Đức, rồi từ đó qua Tây Bá linh.

Tên của đồng chí là Cáclốt. Cáclốt, một phú thương Tây ban nha, đồng chí nhớ chưa ? Phi luật tân có nhiều người lai Tây ban nha nên đồng chí không sợ bại lộ. Vả lại đồng chí có dung mạo giống người Tây ban nha. Từ Tây Bá linh, đồng chí sẽ đáp phi cơ qua Viễn đông, tới Hương cảng, rồi từ Hương cảng xuôi Mani. Lệnh công tác được ghi đầy đủ trong tập hồ sơ này. Đây, tôi giao cho đồng chí nghiên cứu.

— Thưa, tôi sẽ tiếp xúc với ai ?

Visenkô xua tay :

— Khác mọi lần, đồng chí sẽ không biết trước là sẽ tiếp xúc với ai. Đồng chí cũng không mang theo một mệnh lệnh, hoặc văn kiện bí mật nào. Tôi chỉ cần đồng chí làm tròn công tác sau đây : đặt chân an toàn xuống Mani. Thế thôi. Việc còn lại sẽ do người khác sắp đặt

— Thưa...

Cáclốt, tức Fêrôvích thốt được một tiếng rồi ngưng bặt, chôn chân trước bàn giấy thiếu tá

Visenkô, vẻ mặt ngơ ngác và xúc động. Nếu chỉ cần đáp máy bay vòng quanh thế giới thì cần gì Trung tâm (1) phải vời tới hắn, một tinh hoa về kỹ thuật giao liên ?

Dường như đọc được ý nghĩ trong đầu Cáclốt, thiếu tá Visenkô tươi cười, vỗ vai hắn, giọng thân mật :

— Đồng chí đừng vội chủ quan, cho là dễ. Nếu dễ, tôi đã chẳng đánh điện hỏa tốc, gọi đồng chí về trình diện. Đồng chí không lạ gì tôi có hàng trăm nhân viên dưới quyền, người giỏi không thiếu. Song tôi chọn đồng chí, vì 2 nguyên nhân quan trọng : thứ nhất, đây là lần thứ nhất chúng ta áp dụng thôi miên học vào kỹ thuật giao liên tình báo. danh dự này phải dành cho nhân viên có tài, thứ hai, việc chuyền tin bằng thôi miên đòi hỏi một cơ thể và thần kinh hệ khỏe mạnh. Trong số các cán bộ giao liên, hoạt động ở Đông Nam Á, dưới sự điều kiện của Nha V, chỉ có đồng chí hội đủ những điều kiện cần thiết.

Thêm vào đó, đồng chí lại giỏi ngoại ngữ. Nếu tôi không lầm, đồng chí là một trong những khóa sinh tốt nghiệp ưu hạng về ngoại ngữ trong trường đại học Ngoại giao Quân sự (2).

Cáclốt đứng thẳng người, chào thượng cấp Visenkô. Đoạn hắn được dẫn vào một căn phòng rộng mênh mông, chìm trong bóng tối đen sì.

(1) *Trung tâm là trung tâm gián điệp GRU.*

(2) *Trường đại học Ngoại giao Quân sự là trường huấn luyện gián điệp lớn nhất của GRU, tọa lạc tại Mac tư Khoa.*

Ánh sáng duy nhất trong phòng do một ngọn bạch lạp leo lét phát ra ở góc. Cây đèn cầy khổng lồ này được đặt trên một cái đĩa bằng sứ màu trắng.

Một người đàn ông đứng tuổi, mặc áo bờ lu trắng y sĩ ngồi sau bàn. Cáclốt rợn người khi chạm phải luồng nhỡn tuyến sáng quắc của y sĩ chuyên về thôi miên. Y sĩ nói với hắn :

— Bạn hãy nhìn tôi. Tôi muốn bạn ngủ đi. Bạn hãy vâng lệnh tôi và ngủ đi.

Cáclốt hỏi :

— Thưa bác sĩ, ngủ đi để làm gì ?

Y sĩ vẫn nói, giọng đều đều :

— Bạn hãy vâng lệnh tôi, đừng hỏi gì cả. Bạn ngủ đi. Bạn nhắm mắt lại.

Cáclốt cưỡng lại, song mi mắt dần dần nặng chĩu, đầu hắn nhức nhối như búa bổ. Rồi hắn ngủ luôn một giấc.

Lúc hắn tỉnh dậy, đèn trong phòng được bật sáng trưng. Cáclốt ngồi trong ghế bành, phía trước thiếu tá Visenkô đang rót rượu vốt ka vào hai cái ly pha lê tuyệt đẹp.

Visenkô nhìn hắn một cách thân ái :

— Fêrôvich đã dậy rồi à ? Thế là xong. Những chỉ thị quan trọng đã được ghi sâu vào tiềm thức đồng chí. Giờ khởi hành sắp đến rồi. Trong nghề này, người ta kiêng chúc may mắn. Riêng tôi, tôi không thích chúc nhân viên dưới quyền may mắn. Vì tôi tin rằng sự thành công của nghề tình báo hoàn toàn tùy thuộc vào kế hoạch chuẩn bị, và vào

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

tài năng của nhân viên. Đồng chí là một điệp viên xuất sắc, chắc chắn đồng chí sẽ thành công.

Visenkô đưa ly vốt ka cho Cáclốt:

— Mời đồng chí một ly rượu tạm biệt.

Chưa bao giờ Cáclốt được đối đãi một cách ưu ái như thế. Một giọt lệ sung sướng rưng rưng trong khóe mắt, Visenkô vỗ vai hắn:

— Tôi đã đề nghị thưởng huy chương anh dũng cho đồng chí. Mong đồng chí đừng phụ lòng tin cậy của tướng Serốp (1).

Một chiếc Zis đen sì chực sẵn ở ngoài, đưa Cáclốt ra phi trường quân sự Vônukôvô. Suốt trong thời gian từ Mạc tư Khoa đến Hương Cảng, hắn cố nặn óc nhớ lại xem người ta đã dặn hắn những gì, nhưng hắn chỉ thấy một khoảng không vô tận. Mỗi khi nghĩ đến gian phòng rộng thênh thang, hắn lại nhức đầu lạ thường.

Bản mật lệnh đã được chép vào óc hắn. Đến Mani, người ta sẽ tìm cách đọc lại.

Đọc lại bằng cách nào?

Cáclốt đoán mãi không ra.

. . . . . .

. . . . . .

Phi cơ tròng trành, nghiêng sang một bên.

Cáclốt choàng dậy. Hắn cúi xuống đồng hồ tay, chiếc Lông din bằng vàng, trị giá trên 200 đô la Mỹ, mua ở Hương Cảng. 9 giờ sáng.

(1) *Tướng Ivan Serov là tổng giám đốc GRU. Trước kia Serov là chủ tịch KGB, công an mật vụ Sô viết. GRU và KGB là hai cơ quan tình báo lớn nhất của Nga sô, song KGB có quyền hành hơn GRU.*

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Lờm lợm ở cuống họng, hắn moi trong túi ra điếu Lucky cuối cùng đã nhàu nát. Tuy ngọn đèn «cấm hút thuốc» còn cháy, Cáclốt vẫn thản nhiên bật lửa.

Hành khách chung quanh đã mệt nhoài nên không ai lên tiếng phản đối. Mùi thơm của thuốc lá Mỹ thấm vào lục phủ ngũ tạng Cáclốt. Đêm nay, nằm dài trong một khách sạn sang trọng, nhìn ra bãi biển lộng gió, hắn sẽ tha hồ tận hưởng lạc thú thần tiên. Hắn được nghe nói nhiều về kỹ thuật chiều chuộng của những cô gái lai Tây ban nha, da thịt trắng như sữa, sẵn sàng làm vừa ý những người đàn ông khó tính nhất thế giới.

Cô chiêu đãi tiến lại, giọng lễ phép:

— Xin phép ông cho tôi tắt điếu thuốc.

Cáclốt ngần ngừ, rồi bỏ điếu thuốc khoái khẩu vào cái ô đựng tàn ở mép ghế. Nếu ở Nga sô, hắn đã vùng vằng, xô cô gái sang bên, giọng hách dịch:

— Tôi là sĩ quan tình báo GRU.

Trên lãnh thổ Sô viết, sĩ quan tình báo là con cưng của chế độ. Nhưng ở đây... trên đất địch... hắn đành tuân lệnh của cô gái chiêu đãi người Pháp đáng ghét.

Máy bay đang bổ xuống bỗng vụt lên cao. Ruột gan Cáclốt như bị băm vằm ra thành nhiều đoạn. Hắn ôm bụng ngồi dựa vào lưng ghế. Thiếu phụ ngồi bên rú lên một tiếng thảm thiết.

Rồi một tiếng nổ long trời ập vào phi cơ. Cáclốt có cảm giác như thần thiên lôi giáng lưỡi tầm sét kinh khủng xuống đỉnh đầu. Trong một